

IZ KS BRDO

Asfaltna baza sredi zelenja?

Te dni buri duhove v krajevni skupnosti Brdo razprava o gradnji nove asfaltna baze v Smodinovcu, ki menda sodi v zeleni pas Ljubljane. Kraji temu odločno nasprotujejo, ker se bojijo onesnaženja okolja in občutno povečanega prometa tovornjakov skozi naselje.

Svet krajevnih skupnosti je menil, da soglasja ne morejo dati čeprav investitorji, torej Slovenija ceste, zagotavljajo, da bo vse v najlepšem redu. Zato so sklicali zbor krajanov na katerem so se po dolgi in burni razpravi dogovorili, da soglasja ne bodo dali, dokler ne bodo v Slovenija cestah imeli vseh 24 soglasij in mnenj strokovnih institucij, kolikor jih potrebujejo za lokacijsko dovoljenje.

Slovenija ceste so del opreme za novo tovarno asfaltna že pripeljali v Smodinovec. Zatrjujejo, da tovarna ne bo onesnaževala okolja in da okoliški prebivalci ne bodo trpeli nikakršne škode. Kot kaže pa jim bližnji sosedje ne zaupajo in so na republikanskem sekretariatu za urbanizem že poslali svojo pritožbo.

V njej so zapisali:

Podpisani kraji Krajevne skupnosti »BRDO«, ki s svojimi stanovanjskimi objekti mejimo neposredno na zemljišče v k. o. Glince-Smodinovec vlagamo pri gospodarskem inženirju pritožbo zoper načrtovano izgradnjo nove asfaltna baze, namenjene izgradnji in vzdrževanju hitre ceste – obvoznice.

To svojo pritožbo utemeljujemo s sledečim:

Ob priliki razgrnitve načrta izgradnje ljubljanskih obvoznic in javne razprave, ki je potekala ni bila nikdar omenjena tudi nova asfaltna baza, ki naj bi bila zgrajena na delu zemljišča, kjer je bil opuščen izkop gline za opekarno. Nikdar ni nihče omenjal, da med spremljajoče objekte spada tudi asfaltna baza.

Proti izgradnji nove asfaltna baze govori tudi dejstvo, da je komaj in niti ne 1 km od načrtovane, že v obratovanju asfaltna baza v PODUTIKU in tudi druga, komaj pred leti zgrajena v ČRNUČAH ni oddaljena niti 4 km. Iz navedenega torej sledi, da bi bile v radiusu komaj 4 km kar tri asfaltna baze. Ob tem pa ne gre zanemariti dejstva, da je lokacija predvidena za to tretjo asfaltno bazo neprimerna tudi vsled tega, ker nima nikakršnega materialnega zaledja, temveč bo potrebno, mimo sredstev dela, dovažati tudi ves material, ki bo potreben za predelavo, torej ves pesek in bitumen.

In nenazadnje, ali ne bijemo boja za čisto okolje?

S takšno enostransko odločitvijo, pa prav na rob ljubljanskih zelenih pljuč postavljamo novega onesnaževalca zraka. Res je, da je tehnika v zadnjih letih napravila ogromen korak naprej, pa vendar ni dosegla še na tem področju takšnega razvoja, ki bi zagotavljal hermatizirano proizvodnjo in da resnično ne bi prihajalo do onesnaževanja zraka. Zakaj pri vseh zagotovilih, da bo sama asfaltna baza res hermatizirana, pa ne moremo mimo transporta surovin in potem izdelka, ki pa bo vezan le in samo na kamionski prevoz.

Ob vsem tem, podpisani kraji popolnoma upravičeno sprašujemo, zakaj odločati nekaj mimo nas, oziroma se dogovarjati s tistimi, ki niso v tem trenutku neposredno prizadeti, vendar bo ta prizadetost nastala ob pričetku proizvodnje, ko se bo povečal smog v ozračju. Ta smog ne bo prizadel samo neposredne sosesde, ampak se bo širil v gosta naselja v neposredni bližini. Posredna prizadetost bo nastajala tudi v okvari cestišč, ki se bodo uporabljala za transport. Zaradi vsega navedenega se nam postavlja vprašanje, ali je v tem trenutku omejevanja investicij res smotno v tako majhnem prostoru graditi nove asfaltna baze, namesto da bi z zmanjšanimi sredstvi izboljšali tehnologijo tovrstne proizvodnje asfaltna namenjenega izgradnji in vzdrževanju ljubljanskih obvoznic in drugih cest, in tako združene asfaltna baze, gospodarsko močne bi lahko zagotavljale vedno dovolj potrebnega asfaltna. Vsi prizadeti smatramo, da je o tej asfaltni bazi bilo premalo dorečenega in da se nekateri izvajalci obnašajo preveč obrtniško in hočejo priti do novih zmogljivosti s sredstvi, ki smo jih občani namenili izgradnji cest.

Poleg vsega navedenega pa smo tudi mnenja, da se gre v tem primeru za prisilno prilagajanje nečesa, za kar ni dovolj trdnih dokazov, da je družbeno koristno in upravičeno.

Zato se obračamo na naslov, da dodobra prouči dokumentacijo, ki jo v ta namen posreduje investitor izgradnje ljubljanskega cestnega omrežja, razmisli o naših pripombah in odloči tako, da bo v prid nam in vsej družbeni skupnosti.

To našo pritožbo ni smatrati kot zagovor naših osebnih interesov, ampak gre v tem konkretnem primeru za zelo globok in nehuman poseg v naš zeleni pas.

Nismo se protivili posegu, ko je šlo za izgradnjo cest, protivimo pa se takšnemu načinu uničevanja še tistega malega dela zelenja, ki nas obdaja, zato, da bo zopet nekdo uspel postaviti »nerentabilni« spomenik v neposredni bližini stanovanjskih naselij.

Ljubljana, dne 17. maja 1980

IZ KS VIČ

Razmišljanja ob preobrazbi KS!

Pred časom je na zboru krajanov v KS Vič potekala razprava o prostorskem preoblikovanju KS. V razpravi je bilo izoblikovano stališče, da k preoblikovanju v tem obdobju še ne bodo pristopili.

Ob bodoče preoblikovane KS Vič v dve KS pričakujemo predvsem to, da bo preoblikovanje omogočilo ustvarjalno in vsebinsko bogato aktivnost večjega števila delovnih ljudi in občanov, ki bodo lahko bolj neposredno izražali svoje interese in potrebe in tako odločali o razreševanju najpomembnejših problemov, s katerimi se dnevno srečujejo. Ob tem pričakujemo, da bodo bolj delovali tudi delegacije in delegati, da bo njihova povezanost s kraji boljša in tesnejša. V tem je tudi bistvo političnega pomena preoblikovanja. Če upoštevamo vse to, potem nam mora biti jasno, kako preuranjene in »neodgovorne« bi bile torej nagle odločitve v primeru, da se formalno zadosti potrebi delitve »velikih« KS. neupoštevajoč dosedanjega in bodočega razvoja KS! Pri preoblikovanju je torej nujno, da se razprava ne zaustavi na ravni političnega aktivna KS in njegovega interesa, temveč morajo na oblikovanje vplivati interesi delovnih ljudi in občanov, da jo bodo kraji čutili za svojo. Poudarjeno je tudi bilo, da so izrednega pomena pod oblike delovanja krajevne samouprave v delovanju hišne samouprave kot tudi raznih drugih odborov SZDL itd. Veliko govora je bilo predvsem o takšnih oblikah dela, v katerih se kraji med seboj poznajo in na čimbolj neposreden način lahko uresničujejo svoje interese.

Dosedanje ugotovitve so pokazale, da je neustrezno oblikovanje KS eden od pomembnih zaviralnih elementov boljšega samoupranega delovanja. Ta ugotovitve pa seveda velja tudi kot opozorilo pri predlaganju novih oblik.

In, ko je tekla beseda tudi s stališča geografske zaključenosti smo ugotavljali, da je kakršnakoli oblika zelo ne popolna, ker se je KS urbanistično razvila okrog starega jedra Viča. Dveh jeder, dveh središč ni, predvsem ne toliko izrazitih, da bi se lahko odločili za takšno obliko meje kot je bila predlagana ali kakšno drugačno. Oglejmo si z vidika izrabe prostora (kolikšne površine so namenjene skupnim potrebam), ali upoštevamo prisotnost in obseg različnih fizičnih objektov za skupne potrebe, kjer je večja pogostnost shajanja ljudi s tem navezovanjem medsebojnih

stikov. Prostorska preobrazba – kot je predlagana v tem smislu – neenakomerno deli KS. Tako »KS II« pripadajo osnovna šola, GD, sedež KS, Dom starejših občanov, bodoči družbeni center in če upoštevamo tudi gostinske lokale kot mesto shajanja (dve gostilni) in ne nazadnje OZD Utensilija, Vinocet in Gradbeno podjetje (ob Vinocetu). V »KS I« pa ostajajo – Kovinarska šola, ki jo bodo v najbližji prihodnosti podrli in, ki ne glede na to nima tiste vloge v življenju krajanov kot OŠ, ki šola otroke krajanov iz neposrednega okolja, medtem, ko so dijaki kovinarske šole večinoma iz drugih krajev Slovenije, Biotehnična fakulteta, ki jo zgolj slučajno lahko štejeemo v KS in niti geografsko niti življenjsko vezana na vsakdan krajanov, VVZ in končno še banka, ki kot filiala z nekaj delavci lahko bolj vpliva na enostavnejši plačilni promet in tudi ne bo odigrala vloge združevanja krajanov. Torej z drugimi besedami je bilo ugotovljeno, da »KS I« nima praktično omembe vrednih skupnih objektov, da pa so vsi ostali v »KS II«. To vsekakor govori v prid drugačne prostorske preobrazbe. Število prebivalcev je približno enako v obeh KS, kar je prav in bi kazalo to upoštevati tudi ob morebitni drugačni prostorski preobrazbi. Oskrba je na območju sedanje KS slaba zato ni bilo možno o tem reči kaj več.

O materialnih in prostorskih možnostih je bilo zelo veliko govora, strnjeno povedano: obstoj prostorov za KS I je ob predlagani preobrazbi staviška 1. Predlog ne nakazuje možnosti najosnovnejšega delovanja, to je pisarne KS, da ne rečemo drugih prostorov za nemoteno delo delegacij in ne nazadnje možnosti shajanja občanov in družbenega življenja. V KS I ni celo niti »bifeja«! Bile so podane pripombe, da lahko koristita obe KS iste prostore v KS II, kot tudi druge objekte. Vprašujejo se (KS I), čemu je potem potrebna formalna preobrazba. KS II pa ima vso prostorsko in materialno osnovo prejšnje KS Vič.

Po dolgi razpravi, katere je vodila KK SZDL Vič ter vsi drugi zainteresirani dejavniki je bil sprejet sklep, da se k prostorskemu preoblikovanju zaenkrat ne pristopi. Sprejet je tudi predlog KK SZDL, da se mora oživeti delo pouličnih svetov, komisija za pripravo prostorskega preoblikovanja pa naj nadaljuje s svojim delom.

VLADO ŠUŠL

OB USPEHU HORJULSKIH GLEDALIŠČNIKOV

Živahna popestritev

Z najnovejšim gledališkim delom – »Snaha« Davida H. Lawrenca, ki jo je pred tedni postavila na domači oder priznana gledališka skupina iz Horjula, očitno vnovič vstopa v obdobje vitalnosti, kakršne smo bili pri njej vajeni v času njenega najintenzivnejšega delovanja. To po obdobju relativne pasivnosti (pred nedavnim Kmečlovim »Intervijem« na

horjulskem odru nekaj časa niso uprizarili nobenega novega dela) vsekakor odraža novo težnjo ne le po ohranitvi, marveč tudi po temeljitejši pozitivni tolikanj hvaljene gledališke tradicije v tem kraju. Pri tem se zdi, da veseloigre, h katerim se v izbiri ustreznih gledaliških del vse češče zateka režiser Franci Končan nikakor niso naključne. Le-te naj bi

popestrile dolg seznam dosedanjih kar najbolj preprostih ljudskih iger s sicer bogatim in mnogovrstnim socialnim sporočilom, a brez občutnejše mere tako potrebnih humornih elementov in hkrati vnesle več svežine na horjulski oder. Lawrenceva »Snaha« nas je o tem kar najbolj prepričala. Tu smo bili pričati pisani paleti ganljivo preprostih ljudskih likov iz lancashirskih rudarskih revirjev: preskrbni, vseodločujoči gospe Gascoigne, njenima sinovoma – smešno nerodnemu in neodločnemu Luthru in – na drugi strani – odrezavemu, a vendar le-nuharskemu in nesamostojnemu Joeju, Luthrovi spogledljivi in temperamentni zakonski družici Minnie, pa neodgovorni gospe Purdy in njeni lahkoverni hčeri Berthy.

Celoten tok dogajanja na odru je tek

dokaj sproščeno, ubrano, pri čemer se je režiser že vnaprej odrekel vsakršnim bolj rafiniranim uprizoritvenim posegom. Tako je uprizorjeno delo tudi ostalo v mehanizmi preproste ljudske komedije, ki je vzbujala oboje: kritični razmislek o burkastih medčloveških vzliščih znotraj intimnejših krogov in sproščujoče, smešno polno gledališko doživetje.

Med drugimi liki v »Snahi« velja še posebej omeniti štorastega, a vendar naivno dobrotljivega Luthra, ki ga je z neprisiljeno komičnostjo podal Domen Končan in njegovo mlado koketno ženo Minnie, (le-to je upodobila Marta Praprotnikova), pa tudi drugi nastopajoči so pokazali hvalevreden trud.

Za scenografijo in kostume sta poskrbela Saša Kump in Darja Vidic.

BRANKO VRHOVEC